

Rabok lettünk, vagy szabadok?*

Elmondhatjuk-e, amiről sok szakember vitatkozott már, hogy 30 évvel ezelőtt eljött a szabadság, s immáron szabadon élhetünk? Mert hogy „papíron” szabadok vagyunk, azt naponta tudatja velünk a világ. Ám hogy ez valódi szabadság-e, arról érdemes néhány szót ejteni.

Így aztán azt a címet választottam, hogy Rabok lettünk, vagy szabadok? Vajon ez már az a magyar szabadság, amelyben élünk, amelyet éljeneznünk kellene? Tudjuk, a szabadság fogalma épp oly relatív, mint sok más fogalomé, így aztán talán sosem lesz valódi közmegegyezés arról, mit is jelent valójában. Hiszen nyugodtan elmondhatjuk Karinthy Friggyessel, hogy történelmünk során számos alkalommal megtörtént már, hogy: „Gyalázatos hazugok megrontották a szavak becsületét.” Mi, magyarok sokszor próbáltunk szabadabbá lenni történelmünk folyamán. Még a mi kis elnyomott magánéletünkben is. Múltak az évek, s már 33 éve élünk szabadon, mégis, ezen kijelentés végére több kérdőjelet is lehet tenni. Nos tehát a kérdés: őszinte szívből örülhetünk-e szabadságunknak, ilyennek álmodtuk-e, amikor még csak áhítoztunk rá?

„Jöjj el, szabadság! Te szülj nekem rendet” – idézzük sokszor József Attilát, s úgy gondolom, sokan vagyunk, akik úgy érezzük, nem született meg a rend s az áhított szabadság. Sem itthon, sem a nagyvilágban. Sőt, egyre bomlik! **Mára pedig már jószerevével csak az a kérdés, egyáltalán lehet-e szabadon élni a magyaroknak a saját hazájukban, vagy sem.** Mert ez idő tájt ebben a végtelenül álságossá vált világban az is kérdéssé vált, hogy vajon szent-e a régi mondás szerint a hír, a vélemény pedig szabad-e. Szerintem ugyanis nem szent már a hír, a vélemény meg valójában nem szabad, mert gyakran megbélyegzés követi.

Nem kellett hozzá 33 év, pár esztendő is elegendő volt, hogy rájöjjünk, a rendszerváltásnak nevezett időszak után nem tudtuk megvédeni

azokat az embereket, akik rendet, tisztességet akartak végre a változással, akiknek az erkölcsi erejük megvolt ahhoz, hogy ezt létre is hozzák. Tehát nem indulhatott valami nagy eufóriával ez a magunk mögött hagyott harminc év. S a folytatás sem volt éppen örömnép, néhány magasztos pillanatot leszámítva, a nagy szabadságot tudniillik már csak azért sem érezhettük, mert a rablóprivatizáció, a bankuralom kialakulása, valamint a protekcionizmus uralma a szemünk előtt ment végbe, s ezeket megtapasztalva aligha érezhette magát szabadnak az ember. Meg kellett ismerkednünk az újkori hazaárulás fogalmával is, a kommunista időszak Moszkvába szaladgálóját már jól ismertük, az unióban szakmámban hazát árulók pedig most mérgezik a légkört. Ezekkel megbarátkozni nem lehet. Sajnálom, hogy hatékonyan sem a politika, sem pedig az értelmiség nem tud mit kezdeni velük. Ja, és a jogrendszerünkkel sem, holott a hazaárulás a mi jogrendünkben is büntetőjogi felelősséggel jár. Mégsem büntetik. Hogy miért? Nos, mert lényegében az Európai Unió a jogrendszerünkre is rátelepedett. Ostoba viták mérgezik a légkört, ostoba és hátsó szándékú emberek ítélnek, vizsgálgatnak bennünket, elég, ha csak a jogállamisággal kapcsolatos kálváriáinkat említem. S hol vagyunk már az ún. rendszerváltás idején belénk vésett mondástól, miszerint: A tény szent, a vélemény szabad! Jelenleg ott tartunk, hogy a tény nem szent, ha lehet, igyekeznek is elhazudni (guruló dollárok például), a véleményt pedig sokszor megbélyegzés követi. S ha ez így van, márpedig számos bizonyíték támasztja alá, hogy így van, kénytelenek vagyunk megállapítani, hogy a szellemi szabadságunkat érő támadások akkor szakadtak csak ránk igazán, amikor beléptünk az unióba. Ahol a kettős mérce uralkodik, a demokrácia álarcában. Ahol az eredeti elképzelést, a nemzetek szuverenitását naponta tapossák sárba, ahol szemérmetlenül zajlik Európa elrablása,

ahol a szabadság fogalma relativizálódik, s ahol mindenáron egy idegen akarathoz kellene idomulnunk. Persze a demokrácia jegyében. Nos, ezért is nehéz kimondanunk, hogy a világ mai állapota álmaink szabadságát hozta volna el – mert nem hozta. Velejéig korrupt, büntetett előéletű senkik okoskodnak, vádaskodnak mindenféle bizonyíték nélkül naponta, olyan emberek, akik a nemzetek szuverenitását naponta taposják sárba, s persze a mi országunkra is fenik a fogukat. Közben folyik Európa elrablása is, ahol a szabadság fogalma rendre megkérdőjeleződik, s ahol mindenáron egy idegen akarathoz kellene idomulnunk. Ez lenne a demokrácia? Amelyben szabadnak érezhetjük magunkat? Élenezhetjük-e azt a szabadságot, amit ma szánunk nekünk a világ fura urai? Amelyben persze nem csak a mi szabadságérzetünk sérül, sérül mindenkié. Csakhogy az elgyávult tömegek nem vagy csak alig-alig merik hallatni a hangjukat. Eluralkodott a rabszolga-mentalitás az unióban. Ha nem így lenne, vajon megtörténhetett volna, hogy Németországban pár éve azért tüntettek, mert szerintük még mindig túl sok a fehér ember a reklámokban a színes bőrűek helyett? S bizony elérték, amit akartak. Nézzék csak meg a reklámokat Európában! Vagy említhetném azt az esetet, mely ugyancsak Németországban történt pár éve, s azt is felelős vezetők adták tudtul: akinek nem tetszik, hogy egyre több mecset épül, az hagyja el az országot. Ez lenne a szabadság? A nemzetbiztonság? Vagy az Európa-szerte kis túlzással szinte mindennaposá váló templomégetések, késelések, erőszakos bűncselekmények? Tényleg szabadnak érezheti magát Európa lakossága? Amikor a fejünk felett döntenek ilyen-olyan kvótarendszerek kötelező bevezetéséről? Amikor határait, tengereit egyedül érkező, nyilván részben felfegyverzett titokzatos emberek ostromolják? S mindezt hagyjuk! Amikor rendre azt kell tapasztalunk, hogy egyetlen milliárdos uralja a világot, ő mondja meg, milyen legyen a világ berendezkedése, s ezt hagyjuk! Ez lenne a szabadság? Ezt nem gondolhatja komolyan senki, viszont a kiötlői komolyan be kívánják vezetni. Most éppen itt járunk, de nem látjuk a százezres tömegeket, melyek ez ellen a legmocskosabb ötlet ellen szót emelnének.

Kizökönt tehát az idő alaposan, s hihetetlenül elgyávultak az emberek. Számomra már az is elfogadhatatlan, hogy szó nélkül túrjuk, amit szemünkkel látunk és tapasztalunk, hogy külföldről pénzelt, magukat civilnek mondó szervezetek munkálkodnak azon, hogy mindenáron beleszóljanak egy ország politikájába, s esetleg kilóra megvegyenek cinkos embereket. Ez ma Európa. S ez lenne a szabadság? Amely rendet szül? Na, éppen az ellenkezőjét teszi. Megzavarja és felszámolja a rendet, hogy könnyebb legyen a zavarosban halászni.

S akkor most még maradjunk csöppet a szabadságnál. Ezt a szép fogalmat fenyegető, teljesen más aggodalomról is szólnék pár szót. Nem vitatva, hogy az internetes világnak vannak áldásai is, én az átkait figyelném sokkal alaposabban. A benne rejlő félelmetes lehetőségeket! Például azt, hogy eme technika segítségével olyan szinten megfigyelhető egy személy (levelezés, üzleti ügyek, pénzköltés, bankműveletek, helymeghatározás, személyiségprofil készítése stb.), hogy gyakorlatilag az emberek bármely ügye sikerre vagy zsákutcába vihető anélkül, hogy az illető bármit is észrevenne belőle. Gondolom, ezzel már szinte mindenki tisztában van, csakhogy tehetetlenek vagyunk megfigyelésünknek ezen módzatai ellen. Tehát immáron nemcsak a tömegek manipulálásáról van szó, az ő szabadságuk megvonásáról, hanem személyre lebontott manipulációkról. A technika erre vitathatatlannal készen áll. Meg az emberi aljasság is. Ennyit a demokratikus világról, az erkölcs meg ugyan kit érdekel?

Kérdés tehát, hogy tényleg szabadok vagyunk-e. Élenezhetjük-e tiszta szívvel szabadságunkat? Ezt mindenkinek magának kell eldöntenie. A világot elnézve én nem szabadságot, hanem véleményterrorral tapasztalok rendre.

A sajtóról meg a mögöttünk lévő 33 év kultúrájáról is szólnék pár szót. A magyar kultúráról. Amely csodálatos, s amely az utóbbi években számos páratlan ajándékot is adott nekünk. Fantasztikus a műemlékvédelem munkája, a várak, kastélyok káprázatos rendbetétele, szívet melengető a sok-sok program a városok, falvak kulturális életét megsegítendő, s ugyanez mondható el a sportélet fellendítéséről – minden gúnyolódás ellenére. Sportolni világszinten ugyanis csak

megfelelő sportlétesítményekben lehet. A fantasztikus Városliget, a Lakitelek-csodát és még számtalan létesítményt is idesorolhatnánk, csak hogy akkor éjfélig is ülhetnénk még itt. S bárhány csodát felsorolunk, a kérdés velünk marad: éljezhetjük-e szabadságunkat? Nézőpont kérdése, de aligha cáfolható, hogy a kultúra területén is polgárháború folyik. Európában és nálunk is. Mégis, kinek a kulturális diktatúrája? – kérdezte pár éve nagy elismerést kiváltó könyvében Szakács Árpád és Bayer Zsolt. Lényegében a gondolkodás arról szól, jól vagy rosszul vívja-e harcát a nemzeti oldal az álliberalizmussal, a kozmopolitizmussal ezen a területen is. Ezt a harcot nem fegyverrel, hanem pénzzel és politikai befolyással vívják. A kultúrába természetesen beleérttem a médiát, az oktatást és a tudományt is a művészetek mellett. Már csak azért is, mert a kultúra egy nemzet összetartó ereje és öröksége. S mert ma a nemzetek végveszélyben vannak szerte a világban, hát harci eszközünk csak a szellem, a hit, a tudás ereje lehet. Más aligha. S mert a világ úgy szép, ha színes, én minden nemzet kultúráját tiszteltem, és soha nem ismernék el egy olyan szándékot, amely ma a világban jócskán uralkodik, hogy kotyvasszuk össze a nemzetek kultúráját egy hatalmas üstben, és csipegessünk belőle. Szó sem lehet róla! Őrizze meg mindenki a sajátját ott, ahol az keletkezett, a maga teljességében. Az Isten azért teremtett ilyen változatos népeket, mert célja volt vele. Mindenki nemzeti kultúrájának tisztelete színes életet nyújt nekünk, de nem kérünk az összekavart, ránk erőltetett, nem magunk választotta multikultiból. Melynek „eredményeit” naponta tapasztalhatjuk. A kultúra nem díszlet, hanem táplálék. Magunk választotta életforma, alkotói közeg. Őrizni, védeni és támogatni kell. Minőségi pedagógusok, minőségi iskolák s kiváló művészek segítségével. Én is tudom persze, hogy az ördög mindig a részletekben rejlik, a részletek meghatározása viszont nem könnyű. Mindenesetre szabadságunkat akkor éltethetjük és akkor élhetjük át igazán, ha a megfelelő emberek kerülnek a megfelelő helyekre. S nem azok, akik elszabotálják a feladatot. S akkor most a közelmúltból említenék néhány példát. Megírtam már régebben egy cikkben azt a „régit”, alig valamivel több mint tíz évvel ezelőtti példát, miszerint

a New York-i Magyar Kulturális Intézet szervezésében magyar kulturális évadot szerveztek. A szervezők a honlapjukon a magyarországi cigánygyűlölet hangsúlyozását tartották fontosnak. Szerintük: „Magyarországon széles körű megkülönböztetés és burjánzó fajgyűlölet van.” Nesze neked magyar kulturális évad! Ugyebár így kell hazánk hírnevét öregbíteni. S ez csak egy példa, van több is.

S ha már itt vagyunk Ópusztaszeren, akkor hadd említsem meg Orbán Viktor zseniális elgondolását, amelyet akkor vázolt fel, amikor a Kárpát-haza szellemi egyesítéséről beszélt. Ez szerencsére sok tekintetben megvalósult. Csak éppen még mindig kevés az az ember, akivel mindezt meg lehet valósítani. Pontosítok! Sokan vannak, itt élnek valahol a Kárpát-hazában, csak nem jól menedzseljük őket. S ez nem kormányfeladat. Hanem a kisemberek feladata, akik olyan helyen vannak, ahol menedzselni tudják a magyar kultúrát az elszakított területeken is őrző kiválóságokat. Például Muzsnay Árpádot, aki Szatmárnémetiben minden esztendőben nagyszabású ünnepségeket szervez, hogy emlékezzünk annak a tájnak szülöttjeire, Adytól Kazinczyig és Páskándiig. Némi pátosszal mondom, őrzi a lángot. Ezt teszi a Délvidéken a Gubás házaspár és Bata János, az Aracs című folyóirat szerkesztői, a Felvidéken Hollósy Tamás, aki „civilben” nőgyógyász, s aki olyan címen rendezett konferenciákat, mint: „Ne nézzük tétlenül nemzetünk fogyását!” S akkor még a sajnos nemrég elhunytakra nem is áll módomban itt emlékeztetni önöket.

Nos, az emlegetett emberek, valamint merem remélni, az itt lévők is pontosan tudják, hogy egy nemzet megtartó ereje vitathatatlanul a kultúrájában rejlik. Vedd el egy nép történelmét és kultúráját, s azt csinálsz velük, amit akarsz – szól a sajnos igaz megállapítás, és én még hozzáteszem, hogy az a nép el is tűnik a népek süllyesztőjében. Erre látunk, érzékelhetünk mostanság számtalan – hogy úgy mondjam, igyekezetet: például masszába tömöríteni, összekeverni az emberiséget, nehogy kapaszkodója legyen a saját kultúrája. Mit kell tenni, hogy ez ne így legyen? Eszem ágában sincs okoskodni, van számos kiváló szakértő, akik rendre elmondtak már sok mindent a kultúra fontosságáról. Én hiszek a

mondásban: az ördög a részletekben lakozik. Mi meg szerintem keveset törődünk a részletekkel. Néhány apró megjegyzést mégis teszek.

Négy évtizedes rádiós múlttal mondom azt a véleményemet, miszerint a Magyar Rádió és Televízió masszába gyúrása nem sikerült. Vérlázítónak és kultúraellenesnek gondolom a nyilván ingyen hozzánk vágott török, brazil, hottentotta stb. sorozatokat, például a néhai Sára Sándor által csodálatosan kitalált Duna csatornán. Százezer-szer ismételtetjük a Kádár-korszakban készült kabaréjeleneteket, de egyet sem készítünk ma, holott volna mit, már csak azért is, hogy életben tartsuk a kitűnő magyar humort. Eltűntették az egyéni hangot is, a műsorvezetők mindennap ugyanazzal a sztereotip mondattal jelentkeznek be, mint a papagájok, többnyire semmi egyéni hang, semmi egyéniség. S ami még felháborítóbb, a Magyar Rádió-nak és Televízió-nak nem telik egy műsorújságra. Apróságok ezek? Igen, de bizony az ördög a részletekben rejlik. Közben meg mindent, de mindent, újságot, tévét, hirdetésekkel elborít a bulvár. A bulvár stílus meg a förtelmes, hamis reklámok.

A magyar kultúra – csodálatos eredményei mellett – többet érdemelne. Aligha vitatható, hogy szükség van a kultúra védelmére. Nem vagy nem feltétlenül több pénzt értek ezen. Viselkedést, érdeklődést. A mi részünkről. Már csak azért is, mert tudni kell, hogy a kultúránkat érő támadások szerintem nem a véletlen művei, hanem a magyar érdekeket szándékosan semmibe vevő, idegen hatalmakat kiszolgáló, egy hazug világ felépítésében és a népek rabszolgává tételében érdekelt vezetők tevékenységének következményei. Ezek a kísérletek önazonosság-tudatunkat és nemzettudatunkat rombolják nap mint nap hihetetlen erővel. Szerintem kultúránk megvédelése és fenntartása, gazdagítása nem elsősorban pénzkérdés, hiszen tagadhatatlan, hogy rengeteg pénzt és erőt áldozott rá a kormány. Ám megvédeni nekünk kell! Érdeklődéssel, szeretettel, kitartással. A nemzettudat erősítése, a nemzeti érdekek védelme nélkül ugyanis nincs megmaradási esélyünk a világtengerben. Bátorságra, világos gondolkodásra van tehát szükség, az igazunk kitartó védelmére, mert a kultúra, a saját kultúránk ismerete és gondozása szabaddá tesz. A kultúránk megrontása, lebecsülése szabadságunkat veszi el. Meg az önbizalmunkat.

Kölcseyt idézve fejezem be a kultúráról mondott gondolataimat: „Minden nemzet, mely az elmúlt kora emlékezetét semmivé teszi, vagy semmivé lenni hagyja, saját nemzeti életét gyilkolja meg.” Dolgunk csak annyi, ne engedjük, hogy így legyen. De Kossuth prófétai szavai is idekívánkozhatnak: „A jövő áldozatokat fog tőlünk kívánni, miket meg kell adnunk, de két dolog az, mit áldozatul hozni semmi esetben sem lehet: a haza függetlensége és a becsület.”

S most még néhány szó arról, hogy éltethetjük-e, elégedettek lehetünk-e a magyar szabadsággal. Sajnos nem. Legalábbis szerintem. Ami a jogot illeti, ha leülünk az asztala mellé, nyomban észrevesszük, hogy ezen asztal mellett bizony nem mindenki foglalhat egyaránt helyet, hogy Petőfit idézzem. Mivel messze nem vagyok jogi szakértő, csak egy egyszerű civil, aki sokakkal együtt felháborítónak és igazságtalannak tartja az időtlen időkig húzódó pereket, például a Budaházy-ügy szégyenletes elhúzódását és ez ügyben is a hiteles bizonyítékok hiányát, a Szögi tanár úr és a kézilabdázó Cosma meggyilkolásának ügyében megítélt kárpótlás kifizetésének elhúzódását, elmaradását, az úgynevezett rendszerváltás idejére datált olajos visszaélések véget nem érő tárgyalgatását, és még hosszan sorolhatnánk az ügyeket. Rettegve gondolok arra, hogy az ún. pedofil ügynek, mely sok száz gyerek megrontását, megerőszakolását, bántalmazását hozta nyilvánosságra, milyen következménye lesz. Megússzák-e a bűnpártolók csak azért, mert egy a bűnösök közül öngyilkos lett, avagy ránk zúdulnak-e a „művelt” Nyugatról az átkok, mert mélységesen felháborítónak tartjuk az esetet, s ezért az unióban újból megbélyegeznek bennünket?

Kérdései – magyarországi jogi ügyekben –, gondolom, sokaknak vannak. Jó lenne egyszer közösen fellépnünk az igazságtalan ítéletek ellen. Hogy elmondhassuk végre, éljen a magyar igazság! Mert igazság nélkül szabadság sincs, ez is vitathatatlan.

Nos tehát, szabadság-e az, ami most Európa népeinek berendezkedését illeti? Nem az! Tudjuk éltetni ezt a fajta szabadságot? Nem tudjuk. Pontosabban, akiben van egy csepp önérzet, és normális a gondolkodása, az nem tudja. Amióta csak beléptünk az Európai Uniónak nevezett fur-

csa társaságba, nem győzünk csodálkozni. Már az indítás is furcsára sikeredett, hadd idézzek egyetlen mozzanatot a kezdetekből! Nem a sokat emlegetett „nyithatunk cukrászdát Bécsben” ostobaságra, mézesmadzagra gondolok, hanem például arra, hogy amikor 2011-ben az Európai Parlament plenáris ülésén a magyar alaptörvényt támadták példátlan gyűlölettel teli vitában, ami akkor döbbenetesnek tűnt, de aztán azóta szinte megszoktuk az ellenünk szóló fenekedést. Nos, ekkor történt, hogy Vivien Reding alapjogokért felelős európai biztos felszólította Magyarországot, hogy állítsa le abortuszellenes kampányát, mert az sérti az anyák önrendelkezési jogát. A kampány jelmondata a következő volt: „Azt is megértem, ha nem vagy még kész rám, de inkább adj örökbe, hadd éljek!”

Nos, ilyesmikkel támadtak bennünket már a kezdeteknél, s a támadások azóta sem szűnnek. Ez lenne a szabadság? Az örökös támadások-

nak kellene tapsolnunk? Kié ez a szabadság? Kié? Hogy nem a mienk, az biztos.

Mindenesetre tanulságos könyvecskét lehetne írni uniós létünkről, három fő fejezetben. Az első: Mit vártunk az uniótól? A második: Milyen változást hozott az egyéni életünkben? A harmadik: Milyen változást hozott közösségi életünkben, azaz országunk életében? S bizony ezt a könyvet együtt kellene megírni, gondolkodó magyaroknak.

A magyarokról azt állítják: büszke nép. És persze szabadságszerető. Mi pedig rendre azt tapasztaljuk, hogy büszkeségét és szabadságát is nagy-nagy igyekezettel próbálják letörni, elvenni. Mi évszázadok óta versben, dalban, prózában éltetjük és óhajtjuk a szabadságot. Sajnálattal kell megállapítanunk, hogy az igazira még várni kell.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket.

* *Elhangzott Ópusztaszeren, a Magyarok Országos Gyűlésén 2023. augusztus 12-én.*

Szalay Lajos: Kompozíció